

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**S. Augustinus, Episcopus in Africa Hipponensis, Veritatis
Evangelico-Catholicæ In Potioribus Fidei Controversiis
Testis Et Confessor, Contra Bellarminum Et Alios
Scriptores Papæos, antiquos pariter & ...**

Reiser, Anton

Francofvrti, 1678

Lib. II. cap. 8. de Conciliorum erroribus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72506](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72506)

CAPUT OCTAVUM.

De

Conciliorum quorundam erroribus.

Is saltem in prolixissimo hoc capite Augustini mentio incidit, in re quidem utrobique non magni adeo momenti, non tamen omnino prætermittenda, ne & hic Augustus Doctor sine Vindiciis, aut orthodoxa Veritas sine gravi Ejus testimonio deseratur. Priori autem loco Bellarminus Augustinum *Luthero* opposuit, qui hic vindicandus venit, ut Augustino, cujus Regula se antehac adscripserat, hic quoque non contrarius videatur. Videlicet inter errores Conciliorum, quæ defendere satagit Bellarminus, hunc in ordine tertium refert, scribens, *Videri Lutherum reprehendere Concilium Apostolorum, cujus in decimo & quinto Actorum capite historica recensio extat, dicendo, Iacobum mutasse Petri Sententiam, cum tamen constet, eam fuisse bonam & veram, dum censuit, Gentes non debere cogi ad legalia, quam Paulus etiam in ad Galatas Epistola tuitus fuerit; sequi inde, ex Lutheri nimirum mente, Sententiam Iacobi, quam tota Synodus est secuta, malam fuisse & falsam, ut potè quæ gentes jussit abstinere à Sanguine & suffocato, quod nihil aliud sit, quam judaizare. Eundem præterea Lutherum in de Conciliis libro multa de hac lege Apostolorum dicere, & quamvis non audeat adserere, eam fuisse malam, inde tamen probare, Concilium nihil prodesse, quia non possit Lex illa defendi, nisi dicatur, Concilium non obligare.* Bellarminus in responso, post aliorum Patrum de hac lege observationem, ex Augustini mente, quam *Luthero* vult oppositam, hæc habet: *Imperasse Apostolos abstinentiam ab immolatis simulacrorum, & Sanguine & suffocato, non ut Legis veteris observantiam, sed ut sua, id est, Apostolorum decreta, idque cum in finem, ut facilius Ecclesia ex Iudæis & gentibus coalesceret, cum Iudæi in illis initiis non potuissent ferre gentiliū societatem, si eos carnibus immolatis, aut Sanguine & suffocato vesci vidissent, à quibus illi valde abhorrebant; Postea verò quam Ecclesia creverit, & finis ille legis cessaverit legem per se etiam cessavisse.* Et ad hoc demonstrandum Bellarminus prolixum ex Augustini contra Faustum opere adduxit locum, supra quoque eadem occasione oblatà exscriptum, ubi de potestate Romani Pontificis Legumlativâ fuit actum, ibi, si lubet, relegendum. Nunc ad *Lutheri* Augustino nullatenus contrarii Apologiam sufficit, Bellarmino tantum videri Eum reprehendere Concilium illud Apostolicum. Quid si aliis non ita videatur? Et omnino videri non potest, si ipsa *Lutheri* verba accuratè inspiciamus, quæ Bellarminus ex adsertione articulorum Ejus per Bullam Leonis Papæ damnatorum, in specie ex Articulo post vicesimum nono citavit, ubi *Lutherus* nihil aliud scripsit, quàm *Iacobum mutasse Petri Sententiam*. Varia exindè possent dici, si id jam solum ageretur. Satis est, *Lutherum* nullius erroris ipsum accusasse Concilium. Quin nec, dum *Iacobum mutasse Petri Sententiam* dixit, id voluit, quasi *Jacobus Petri Sententiam* rejecerit, ut falsam & erroneam, sed quod eam aliquâ ex parte limitaverit, addendo eidem aliquid, quod toti postmodum Synodo, sine ullâ Petri injuriâ placuit, & ita quidem, ut decreto Synodali verbotenus infereretur. Hinc non *Lutheri*, sed Bellarmini *Lutherum* non ritè intelligentis est sequela, sed perversissima, quia Petri Sententia fuerit bona, idè Sententiam *Jacobi* contrariam fuisse malam, quam tota tamen Synodus sit secuta, contra debitum gentes judaizare cogens. Quid aliàs *Lutherus* de Synodali hoc Decreto senserit, in de Conciliis libro peculiari per Bellarminum citato satis superque ostendit, illud præprijis & ante omnia urgens, ut si omnino Conciliorum autoritas sit observanda, ad quam Papæ tantis vociferationibus provocabant, cur non observent hujus Concilii, utpote antiquissimi, decretum autoritate Spiritus S. confirmatum, adeoque ab iis omnibus abstineant, à quibus omnes Christianos abstinere Apostoli seriò præceperunt, utur *Anathema* omittentes quod posteriorum Seculorum Definitores Synodici, rebus etiam indifferentibus indifferenter ad autoritatem omnibus sibi modis conciliandam, atque metum subditis incutiendum, adjecerunt, existimantes, nullo valore niti decreta, nisi Sigillis hisce terribilibus muniantur, omnesque eò promptius ad obedientiam iis præstandam adigantur. De cætero, eandem esse de hoc Apostolorum Synodali decreto *Lutheri*, quæ & Augustini est, Sententiam, utriusque collatio satis manifestum facit, & ex iis, quæ loco supra citato ad id observata sunt, sufficienter constare potest.

vid. Tom.
II, Jen. lat.
pag. 308.vid. Tom.
VII, Jen.
Germ. p.
m. 238, &
seqq.

potest. Nunc ad alterum Augustini locum, de quo Bellarminus agit, est deveniendum, ut videamus, rectene ad objectam Eius autoritatē responderit. Res ita habet. In propositione septimi erroris Synodici mentio etiā fit Concilii *Sardicensis* utporē à Leone quarto Pontifice recepti, de quo tamen Augustinus scripserit, illum *Arianorum* fuisse. Bellarminus respondet, *argumentum hoc procedere ex ignorantia historia; Sardicēse enim Concilium mox (ab initio) in duas esse divisum partes, ex quibus una, scilicet trecentorum orientalium Episcoporum, junctis Iulii Pontificis Romani Legatis, pro fide Catholica & Athanasii restitutione fuerit, confirmata à Leone; altera verò septuaginta Orientalium Episcoporum, seorsim convenientium & Fidem Catholicam cum Athanasio damnantium, & de hac loqui Augustinum, qui aliud nihil ex hoc Concilio legisse videatur, quam id, quod Orientales miserant in Africam, ut Donatistas sibi unirent.* Conferri huc possunt, quæ Bellarminus septimo libri antecedentis capite de hoc Concilio partim confirmato, partim reprobato dicit. *Coriolanus*, iis nixus, ex quibus observationes suas exscripsit, *Baronio*, in primis & *Binio*, duas quidem causas dicit, ob quas *Sardicēse* hoc Concilium ab Augustino aliisque Patribus orthodoxis velut illegitimum ac spurium fuerit rejectum, quarum unā tamen rejectā alteram modò validam esse putat, nimirum, *quod Ariani cum suis Sardicā per fugam elapsi Philippis in Thraciā Conciliabulum, Sardicēsis Concilii nomine condecoratum, celebrarint, illudque patrocinio Imperatoris Constantii, velut unum ac legitimum Sardicēse Concilium omnibus in locis promulgari curarint; unde hoc per imposturam hereticorum callidè sit effectum, ut Augustinus aliqui plures Catholici ignorantes duo Concilia, unum legitimum, alterum verò illegitimum fuisse habitum, utrumque velut impium fuerint detestati.* Idem post hunc notavit *Bailius*, in recensione eorum, quæ concilium hoc secuta fuerunt, testatus, *id idem naufragium esse passum cum suis Canonibus quod pleræque Synodi pertulerint, in Africā saltem, in quā nullum illius Exemplar publicum extitisse sit probabile, quocumque id etiam acciderit casu, cum alijs suspicari nefas sit tantum Ecclesiæ Magistrum Canones Ecclesiasticos ignorasse, quamvis de suo patrocinio testetur, cum à Prædecessore adhuc vivente institutus fuerat Episcopus, Canones se Nicænos ignorasse; jam verò Senem factum & in Controversiis de rebus atque Dogmatibus Ecclesiasticis semper versatum, omnia oportuerit Eum Scripta Conciliorum evoluisse & Archiva reserasse.* Petrus quoque de *Marca*, hujus Concilii Acta diligenter excutiens, ac plurima ad ejus historiam observans, in altero tamen illustrissimi operis de *Concordiā Sacerdotii & Imperii* Tomo, Antecessorum vestigia premens, ad defendendam Augustini ignorantiam, nihil aliud habuit, quam ut scriberet, *Africum nullam Synodum Sardicēsem fuisse notam præter eam, quæ ab Arianis habitata fuerit.* Quod dum nuperus Editor Notitiæ Conciliorum, *Cabassutius*, Presbyter Congregationis Oratorii, secutus quoque est, mirum videri non debet, quia plures ante se habuit, eadem Apologiā Augustinum Doctorem munientes. Atqui ostendit non ita pridem *Hülsemannus* noster, Augustinum non ignorasse veram hujus Concilii historiam & Acta, idque deducit ex ipsis Eius verbis, quæ, ut res eò fiat clarior, huc meritò ponuntur. Ita autem Sanctissimus & in re etiam historicā versatissimus Pater ad Cretconium Donatistam qui hujus Conciliabuli auctoritatem sub nomine Concilii Sardicēsis objecerat: *Orientales, quos modò nostros esse concedis, non latuisse hoc facinus (traditorum ab orthodoxis librorum) dicis; atque ut hoc probes, inseris principium Epistolæ Sardicēsis, ubi Donati Carthaginensis Episcopi nomen invenitur adscriptum, quod ideo factum putas & adfirmas, quod videlicet orientalibus, qui de Concilio SVO (NB.) hæc scripta miserunt, facinus displicuerit Traditorum, & ab eorum communione se retraxerint, & vestro propterea Donato communicabant.* Discite ergo, quod nescis, *Sardicēse Concilium Arianorum fuit.* Eadem Augustini verba cum parallelis ex Epistolâ post centesimam sexagesimâ & tertiâ ad Annum 347. num. 71. & 72. desumptis recitat *Baronius* quoque in prolixissimâ Actorum hujus Concilii recensione, non tamen videre volens, Augustinum non ex ignorantia, quasi nullam habuisset Concilii *Sardicēsis* veri notitiam, illud silentio prætermisisse, sed quia ab Adversario saltem illud Conciliabulum Ei objectum fuit. Ut ad eò Bellarminus cum suis immeritò ignorantiam Augustino objecerit, non objecturus, si verba Eius ritè ponderasset, ac Eius methodum disputandi, Adversarii vestigia premendo, accuratius observasset, quod omninò debebat.

L. 7. c. 16.
mox ab
init.
Apol. pro
Ministro
ordin. n.
36. §. 3.

Lib. III.
contra
Cretcon.
cap. 34.

ad Annum
347. num.
71. & 72.

